

d ů v o d e c h :

Právní názor žalovaného, že v souzeném případě nejde o žalobu na plnění, není správný, protože se žalobci nedomáhají jen uznání práva služebnosti, nýbrž i jejího knihovního zajištění podle § 1498 obč. zák. Tím však spojili návrh určovací s návrhem na plnění a poněvadž výrok o onom návrhu má předurčující význam pro výrok o druhém návrhu, jde ve skutečnosti o žalobu na plnění. Proto tu není třeba podmínek stanovených § 228 c. ř. s. pro určovací žalobu (Sb. n. s. č. 7328 v důvodech.) Nelze však přisvědčiti žalovanému ani v tom, že v souzeném případě nešlo o výkon nějaké služebnosti, nýbrž, že šlo jen o sousedskou ochotu. Vždyť z toho, že zaměstnanci žalobců a jejich předchůdců po více než 30 let vstupovali k vůli čištění oken na pozemek patřící nyní žalovanému, aniž si k tomu vyžadovali svolení, mohl každý usuzovat, že šlo o výkon práva ve smyslu § 309 obč. zák., zejména když není prokázána žádná skutečnost, která by nasvědčovala opaku.

Čís. 17415.

Náhradou povinnému lze uložit v případech §§ 1325, 1326, 1327 a 1329 obč. zák. náhradu škody placením renty v době vynesení rozsudku ještě nesplatné.

(Rozh. ze dne 13. října 1939 č. j. Rv I 798/39.)

Žalobkyně, jejíž manžel byl usmrčen autem, jež řídil žalovaný, domáhá se na žalovaném podle § 1327 obč. zák. náhrady škody. Nižší soudy vyhověly žalobě tak, že uznaly žalovaného povinným platiti žalobkyni 300 K měsíčně splatné vždy 1. toho kterého měsíce.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a v otázce, o niž jde, uvedl v

d ů v o d e c h :

Výtka mylného právního posouzení (§ 503 č. 4 c. ř. s.) se týká jen odsouzení žalovaného k placení částek v budoucnosti splatných. Dovolatel zastává názor, že může býti odsouzen jen k plnění částek splatných v době rozsudku. Názor tento není správný. Nastala-li z tělesného poškození smrt, mají pozůstalí, o jejichž výživu se měl usmrčený podle zákona starati, podle § 1327 obč. zák. nárok na náhradu všeho, co jim vůbec ušlo usmrcením živitele, neboť to tvoří jejich škodu. Ztrátu výživy jim musí škůdce nahraditi a tedy za usmrčeného jim výživu plniti. Při nárocích na výživné, kdy může býti žalovaný odsouzen podle § 406 c. ř. s. i k dárkám, které dospějí teprve po vydání rozsudku, se nečiní rozdíl, zdali se nárok na výživné opírá o smlouvu, o zákon nebo o poslední pořízení. Výraz »výživné« zahrnuje, jak se podává z § 407 c. ř. s., i peněžitý důchod, k jehož plnění byl někdo odsouzen pro poškození na

těle (§§ 1325, 1326), pro usmrcení (§ 1327), aneb pro odnětí svobody (§ 1329 obč. zák.). Při odsouzení k placení takového důchodu je možno odsouditi i k plnění splatnému po vydání rozsudku. Rozhodnutí č. 14121 Sb. n. s. citované dovolatelem má jiný skutkový podklad.

Čís. 17416.

Ustanovením § 144 a) zák. č. 221/24 ve znění zák. č. 184/28 a vlád. nař. č. 112/34 a č. 143/34 Sb. z. a n. bylo — pokud jde o nositele sociálního pojištění — změněno ustanovení § 1313 a) obč. zák.

(Rozh. ze dne 13. října 1939, Rv I 822/39.)

Žalobce se domáhá na žalované nemocenské pojišťovně náhrady škody tvrdě, že léčebnou péči o něho svěřila svým zaměstnancům — lékařům, kteří ji vůči dovolateli nevykonávali správně. **N i ž š í s o u d y** neuznaly žalobní nárok důvodem po právu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Ustanovením § 144 a) zák. ze dne 9. října 1924, čís. 221 Sb. z. a n. ve znění zákona ze dne 8. listopadu 1928, čís. 184 Sb. z. a n. a vládních nařízení ze dne 15. června 1934 čís. 112 Sb. z. a n. a ze dne 13. července 1934, čís. 143 Sb. z. a n., podle něhož pojišťovna neručí za škody způsobené činnostmi svých lékařů, porodních asistentek a zubních techniků, bylo — pokud jde o nositele sociálního pojištění — změněno ustanovení § 1313 a) obč. zák., podle něhož ručí ten, kdo je někomu zavázán k plnění, za zavinění osob, jichž použil k plnění, jako za své zavinění vlastní. Podle důvodové zprávy má toto nové ustanovení právě za účel chrániti pojišťovny před nároky na náhradu škody způsobené činnostmi jejich lékařů, porodních asistentek a zubních techniků, neboť by nebylo na místě, aby pojišťovny byly činěny odpovědnými za činnost těch zdravotních osob, pro které zákon předepisuje studia nebo alespoň kursy, zkoušky a předchozí praktickou přípravu, takže jejich způsobilost k vykonávání praxe nutno předpokládati. Odvolací soud již uznal, že dovolatel neopřel žalobu o jiný právní důvod než uvedený, což dovolatel nenapadá. Spor byl tedy odvolacím soudem správně posouzen po právní stránce, když byla žaloba dovolatelova v důsledku ustanovení § 144 a) cit. zák. zamítnuta.

Čís. 17417.

Vydražitele, který nabyt vlastnictví k nemovitosti (její ideální části) pravoplatným přiklepem (§§ 156, 237 ex. ř.), jest pokládati za vlastníka, proti němuž může býti uplatněn nárok na zrušení spoluvlastnictví, třebaž ještě nedošlo ke knihovnímu vkladu nabytého vlastnictví.

(Rozh. ze dne 13. října 1939, Rv I 934/39.)